

KIRSTY FERRY

Liefde in Taigh Fallon

NUR 343

Oorspronkelijke titel: Spring at Taigh Fallon

Copyright © 2019 Kirsty Ferry

Published 2019 by Choc Lit Limited

The moral rights of the author have been asserted

Copyright © 2021 voor de Nederlandse taal: Choc Lit NL / Dutch Venture Publishing

Omslagontwerp: Choc Lit Limited

Bewerking originele omslag: Jen Minkman

Eindredactie: Cathinca van Sprundel

Vertaald door Femke de Moor

Tweede lezing: Suzanne Verheem-Kwak

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgever. Dit boek is een werk van fictie. Alle namen, plaatsen en gebeurtenissen kwamen tot stand door de verbeelding van de auteur, of zijn fictief gebruikt. Elke gelijkenis met een bestaand persoon, dood of levend, berust op louter toeval.

*And moving thro' a mirror clear
That hangs before her all the year
Shadows of the world appear...*

Uit: 'The Lady of Shalott', Alfred, Lord Tennyson.

Dankwoord

Welkom in de excentrieke wereld van de geweldige Angel Tempest. Zij is de jongste van mijn drie fictieve Tempest-zussen, en misschien heb je Rosa, de oudste zus, al leren kennen in *Zomer in Carrick Park*.

Het prachtige atelier van Angel is geheel geïnspireerd op *The Ebor Jetworks* op Church Street in Whitby, North Yorkshire. Mocht je ooit naar Whitby gaan, neem dan de tijd om dit fraaie kleine winkeltje te bezoeken en je voor te stellen dat Angel daar werkt, gelijk aan je rechterhand als je binnen komt lopen. Ik heb een prachtige git-ketting van Ebor en ik vind 'm geweldig. Als je toch die kant opgaat, wil je misschien ook het Whitby Museum in Pannett Park bezoeken en de geweldige voorbeelden van traditionele kettingen uit de negentiende eeuw bekijken.

Angel, sinds het moment dat ze in mijn hoofd opkwam, moest gewoon een prachtige gothic zijn en ik hoop dat haar persoonlijkheid jou verovert. Ze was een behoorlijk sterke vrouw en leende zich goed voor een verhaal dat een frisse kijk geeft op de klassieke Gothic horrorverhalen waar veel mensen van houden.

Om Angels Victoriaans geïnspireerde persoonlijkheid tot leven te brengen, moet ik mijn geweldige uitgever Choc Lit, mijn ongelooflijke eindredacteur en heel erg getalenteerde coverontwerper bedanken.

Ik wil ook graag het Choc Lit Tasting Panel bedanken voor hun vertrouwen in het verhaal (in het bijzonder Marlies B., Alison G., Katie P., Lizzy D., Isabella T., Vanessa O., Caroline U. en Carol F. die het originele manuscript hebben gelezen en die de publicatie mogelijk hebben gemaakt), onze Choc Lit-familie die bestaat uit bijzondere auteurs en bovenal de steun van mijn familie en vrienden. Zij zijn degenen die het uitgehouden hebben met mijn gemopper en onzekerheid terwijl ik dit verhaal schreef, zoals gewoonlijk! Heel erg bedankt. Ik hou van jullie allemaal.

Proloog

Mijn engel,' mompelde hij, terwijl hij met zijn vingertoppen naar haar reikte. Ze raakten het koude glas aan en zij was daar nog steeds, achter het glas, naar hem kijkend. Hij zou haar verwelkomen als ze eindelijk kwam.

Dit was niet de eerste keer dat hij haar gezien had, helemaal niet. Hij had haar eerder gezien, de donkere engel met die vreemde markeringen op haar huid en de zwarte ogen die op de zijne leken...

Hoofdstuk een

Angel *Tempest*. Het was een naam die eigenlijk verlicht in neon letters zou moeten zijn. In plaats daarvan stond het in witte letters op een zwart houten bord geschilderd, dat heen en weer kraakte boven een deuropening van een atelier in Whitby.

Angel *Tempest* zelf was verscholen in de winkel en poetste stukjes van het zwarte versteende hout dat aanspoelde aan de kust van North Yorkshire tot ze lichtgevend waren. Wanneer ze alle mogelijke schoonheid uit elk van de kostbare aspecten had gehaald, zou ze de pas gevormde edelstenen opzijleggen tot ze besloot wat ze ermee ging doen. Een paar van de stenen zouden zware zilveren hangers sieren; sommige zouden eindigen als ringen; sommige in broches of kleine doosjes of simpelweg als kleine kiezelstenen die mensen het fijn vonden om aan te raken en vast te houden.

‘Het git vertelt je wat je ermee moet doen,’ zei Angel vaak. ‘Ik weet nooit wat het gaat worden tot het tegen me spreekt.’

‘Hallo Angel.’

Angel keek op van haar werk toen een klein meisje, van ongeveer zes jaar, door de deur kwam en voor Angels gehavende houten tafel ging

staan.

‘Goedemorgen Grace,’ zei Angel. Grace’ vader, Jon, was de eigenaar van de fotografiestudio tegenover Angels atelier en Grace was opgegroeid omringd met de victoriaanse glorie van het stadje. Whitby stond namelijk bekend om Dracula, het Whitby Goth Weekend festival en massa’s zwart kant, tafzijde en bleke vampiergezichten. Grace bekeek Angel nieuwsgierig en wees met haar kleine, mollige vinger met felroze nagellak. Haar vinger eindigde op slechts een paar centimeter van Angels neus.

‘Dat is een mooie,’ zei ze.

‘Wat, deze?’ vroeg Angel en ze wees naar haar diamanten neusknopje. ‘Dank je. Zac heeft me die opgestuurd.’

‘Ik vind Zac leuk. Ga je met Zac trouwen?’

Angel liet haar hoofd richting haar werk zakken en glimlachte. ‘Nee, Grace. Zac is gewoon een vriend.’

‘Hmmm,’ antwoordde het kleine meisje. Sinds ze afgelopen kerst bruidsmisje was geweest, was ze erop gebrand die eervolle taak nog eens uit te voeren. ‘Ik denk wel dat je er mooi uit zou zien in een trouwjurk. Elodie was prachtig in haar witte jurk.’

‘Ik doe niet echt aan witte jurken,’ antwoordde Angel.

‘Je zou waarschijnlijk wel een zwarte kunnen dragen,’ stelde Grace voor. Toen zuchtte ze diep. ‘Ik geloof niet dat tante Lissy en oom Stef gaan trouwen.’

‘Ze zullen je misschien verrassen. Is tante Lissy langs geweest? Je nagels zien er erg mooi uit.’

Grace bekeek de nagellak. ‘Ja. Ik wilde zwart, maar mama zei nee.’

‘Misschien als je wat groter bent.’ Angel grijnsde naar het kind.

‘Jij hebt altijd zwarte nagels.’

‘Ik heb alles in het zwart. Maar ik ben ook wat ouder dan jij.’

Grace knikte. Ze knipperde nieuwsgierig met haar opvallend gekleurde ogen, de een blauw, de ander groen, net als haar vader en

tante, en zette een stap dichterbij. 'Wat gaat dat worden?'

'Dit gaat misschien in een ketting.' Angel stak het ovale juweel uit waar ze aan werkte. 'Denk je niet?'

'Je moet afwachten wat het tegen je zegt.'

'Dat is zo. Hier, je mag dit stukje hebben.' Angel pakte een kapot stukje git dat niet echt meewerkte tijdens het oppoetsproces. 'Je moet het goed bewaren.'

'Dank je!' Grace pakte de edelsteen aan en stak die voorzichtig in haar zak. 'O, ik wist dat ik je iets moest vragen. We gaan naar het theehuis en mama zei dat ik je moest vragen of je ook koffie wilde.'

'Nou, dat zou heerlijk zijn. Zeg maar dankjewel tegen je moeder.'

Grace knikte en liep de winkel uit. Angel zag een persoon heen en weer lopen bij de deur en ze glimlachte omdat ze wist dat Becky, de moeder van Grace, buiten stond te wachten met Grace' kleine nieuwe broertje, Charlie, in zijn wandelwagen, klaar om haar dochter mee te nemen en naar het theehuis te lopen. De straat tussen de twee panden was smal en geplaveid en Grace was eraan gewend om heen en weer te rennen tussen de twee huizen, maar het theehuis waar ze het over had, was een klein stukje lopen en Angel wist dat Grace niet zo ver alleen mocht lopen, ook al gedroeg ze zich vaak ouder dan een zesjarige.

Het duurde niet lang voordat Grace terugkwam met een kartonnen houder stevig in haar handen. Op de houder stond in het ene gedeelte een kop koffie en lag er in het andere een half opgegeten koekje.

'Sorry, Angel, maar dat is mijn koekje,' liet Grace me weten. 'Ik kon het nergens anders laten.'

'Dat is niet erg. Bedankt voor de koffie.'

'Graag gedaan,' zei Grace. Angel leunde over haar werkblad en pakte de houder van Grace aan, wachtte tot het kind haar koekje had gepakt voordat ze de beker uit de houder wurmde en deze naast zich neerzette.

'Ik vind die jurk mooi.' Grace liep naar een paspop in de hoek van het

atelier waar een victoriaanse rouwjurk overheen was gedrapeerd. Ze stak haar hand uit en frunnikte aan een ruche van de mouw voordat ze besepte, zo leek het, dat ze die niet mocht aanraken en trok haar hand weg.

‘Ja, die is mooi hè?’ Angel had al lang geleden besloten dat ze niet op het feit in zou gaan op dat deze jurk niet stond voor vreugde en feestjes, zoals het meisje zich graag voorstelde. Alle zwarte kleding waar Whitby vol mee zat, was immers prachtig en iedereen leek het naar zijn zin te hebben; er was geen reden voor Grace om zwart met dood en rouw te associëren.

‘Hij lijkt veel op jouw jurk.’ Grace draaide zich om en lachte naar Angel. Haar onderste twee tanden ontbraken, merkte Angel op.

‘Hij lijkt inderdaad op die van mij.’ Vandaag droeg Angel een strak kanten korset, een lange, volle, zwarte kanten rok, een zwarte fluwelen choker en grove zwarte laarzen. Ze zwaaide haar lange zwarte haar over haar schouder en wierp nog een blik op de rouwjurk. Die was afgrijselijk mooi, ondanks het feit dat, zo wist Angel, het een zwangerschapsjurk was. Ontzettend triest, en nog iets dat ze niet aan Grace ging vertellen.

Grace’ blik ging gretig over de gammele houten trap die naar de wirwar van opslagruimtes en zolderruimtes boven het atelier leidde. Angel wist dat ze vastbesloten was om een keer naar boven te gaan en rond te snuffelen, vooral omdat Grace wist dat er een knus appartement boven haar vaders fotografiestudio zat. Voor Angel was dit vooral haar atelier, een werkplaats, en ze had geen behoefte om de zolderruimtes te delen met de muizen die daar rondrenden. Ze zou dat ooit oplossen door een kat te nemen.

De bel boven de deur rinkelde en Becky stak haar hoofd naar binnen.

Becky glimlachte naar Angel en riep toen haar dochter. ‘Kom op, Gracie. Laat Angel haar werk doen.’

Grace zuchtte opnieuw en draaide zich met een pruillip om naar

Becky. 'Oké,' zei ze. 'Maar ik *keek* alleen maar.'

'Hmmm,' antwoordde Becky. 'Je kijkt met je *ogen*, niet met je vingers. Ik durf te wedden dat je weer aan dingen hebt gezeten.'

Grace trok een gezicht en draaide zich naar Angel, Becky negerend. 'Dag, Angel. Ik zie je snel. Ik ga pas over twee weken weer naar school.' Ze stak twee vingers op om haar punt te benadrukken. 'Nadat de paashaas is geweest.'

'Dat zullen een lange twee weken worden voor je moeder,' antwoordde Angel droogjes.

'Het is niet zo erg. Lissy komt volgende week weer terug.' Becky stak haar hand uit en glimlachte. 'Zij kan haar een paar dagen vermaken. Ik geloof alleen niet dat ze Charlie er ook nog bij kan hebben, Jon en ik zullen hem zelf moeten bezighouden. Ik wil Lissy niet afschrikken om bij ons langs te komen.'

Grace pakte met tegenzin Becky's hand en liet zich de winkel uit leiden. Het kind draaide zich om en zwaaide plechtig naar Angel toen de deur achter hen dichtviel. Angel schudde haar hoofd, lachte en draaide zich toen weer terug naar haar git.

Ze had besloten dat het stuk waar ze aan werkte ideaal was voor een hanger en wilde er net een vating voor maken toen haar mobiel ging. 'Zac! Hoi!' Ze glimlachte tegen de telefoon.

'Angel?'

Zacs stem klonk aarzelend en Angel fronste. 'Gaat het wel? Je klinkt een beetje... raar.'

'Nee,' zei Zac met zijn zachte, Schotse accent. 'Het gaat niet goed met me. Ik heb net een huis geërfd.'

'Een *huis*?' Angel staarde naar haar mobiel. 'Van wie?'

'Mijn oudtante.' De lijn was voor de verandering opmerkelijk helder; als je bedacht dat hij belde vanaf Isle of Skye. Zac woonde in een opgeknapt boerderijtje en maakte een soort brochures van Schotse heesterplanten en polijstte stenen uit de Cairngorms, een bergketen,

op tot juwelen. Het maakte niet uit, zei hij, dat de Cairngorms in het oosten van Schotland lagen en hij in het westen woonde – het was hoe hij de stenen behandelde waar het om ging. Hij en Angel hadden elkaar jaren geleden op de universiteit leren kennen en na een dronken, onhandige poging om met elkaar naar bed te gaan in de smerige flat waar Angels oudere zus Rosa kort in had gewoond, hadden ze besloten dat ze beter af waren als vrienden. Dat werkte zoveel beter voor hen.

‘Is dat die oudtante die je vroeger weleens opzocht? Gecondoleerd.’ Angel keek op toen een paar klanten de winkel in kwamen lopen en die doelbewust naar de vitrines achter in de ruimte liepen. Angel herkende hen; ze waren eerder in de winkel geweest. Ze hadden nu duidelijk besloten wat ze wilden kopen. Ze richtte haar aandacht weer op het telefoongesprek.

‘Ja. Jeanie. Ze kwam altijd bij ons op bezoek. Ik ben sinds ik klein was niet meer bij haar thuis geweest. Ik herinner me een keer dat ik er was waarbij ze volledig in het zwart gekleed was, neem me niet kwalijk, als een van de raven van Poe.’ Ze zag voor zich dat hij zijn te lange, peper- en zoutkleurige haar uit zijn gezicht veegde en vroeg zich af of het langer was geworden sinds de laatste keer dat ze hem had gezien; het was toen op kinlengte, maar hij leek het nut er niet van in te zien om het te laten knippen.

‘Ik voel me niet beledigd. Maar echt?’ zei Angel en sperde haar zwart omrande ogen wijd open.

‘Echt,’ zei Zac; het geluid van ritselend papier klonk door de telefoon. ‘Toen ik ouder werd, leerde ik haar beter kennen en ze was echt geweldig. Ik herinner me dat we naar haar huis gingen om daar met wat andere familieleden samen te komen toen ik nog heel jong was, maar zij woonden in het buitenland en kwamen niet vaak naar hier. Ik herinner me nog dat ik veel speelde met een oudere neef. Hij heette Kyle en was een beetje een ettertje. Hij dacht dat hij tien keer beter was dan ik omdat hij ouder was en ik vond dat hij een harde stem had

en een raar accent. Hij trok ooit het hoofd van mijn Action Man eraf en liet me nooit tante Jeanies leuke boeken lezen. Vertelde me dat ik te klein was en zette ze op een plank waar ik niet bij kon. Maar toen ik ouder werd, kwam Jeanie bij ons op bezoek op weg naar Edinburg, York of Londen. Ze hield van reizen. Maar goed, ik heb deze brief net gekregen en naast het feit dat ik nog steeds aan het bijkomen ben van het nieuws dat ze is overleden, blijkt er ook nog een of andere ingewikkelde erfenisconstructie te bestaan waarin het huis verdeeld wordt tussen de leden van de jongste generatie.' Er klonk meer boos geritsel. 'Wat betekent dat ik een deel krijg en als ze nog iemand anders vinden, zoals mijn neef, die ook een deel krijgt. Ik kan niet geloven dat ze ons dat huis heeft nagelaten!'

Hij klonk in de war en Angel vond dat grappig. 'Als ze iemand anders vinden? Je bedoelt een of ander willekeurig familielid dat ze weten op te rakelen? Of, zoals je zelf zegt, je neef. Die trouwens ontzettend gemeen overkomt.'

'Tja. Mama denkt dat ze nog steeds in Canada wonen, maar het enige wat ze er ooit over gehoord heeft, zijn geruchten.'

'Alsof iemand uit Canada geïnteresseerd zal zijn in het huis van een oud dametje.' Angel keek hoe de klanten naar een item wezen en naar elkaar knikten, alsof ze definitief besloten hadden wat ze zouden kopen. 'Luister. Ik moet gaan, ik heb klanten. Ik bel je later, goed?'

'Oké, spreek je later.'

'Doei, voor nu.'

'Doei, schat!' Zac hing op. Angel grijnsde terwijl ze de telefoon in een la stopte en toen een kleine sleutelbos pakte waarmee ze de vitrine voor de klanten kon openen. Schat. Zac zat echt ergens anders met zijn gedachten. Hij had haar nog nooit 'schat' genoemd.

Zac keek naar de formele, officiële brief van de notaris en fronste. Het huis van een oude vrouw was wel het laatste wat hij wilde.

Het had hem jaren gekost om zijn bedrijfje op te zetten en laatst had hij een van de stallen omgebouwd tot een knusse theesalon. Het gebouw ernaast was zijn atelier en, toen hij al snel uitvond dat de meer afgelegen delen van Skye weinig plekken voor koffie hadden, had hij flink wat aanloop gekregen van klanten die via Armadale kwamen, waar de Mallaig-veerboot hen afzette. Het was ook een handige plek voor een cadeauwinkel voor zijn sieraden; men was of onwijs opgewonden dat ze op Skye waren, of verdrietig dat ze weggingen, dus wilden ze souvenirs.

Ivy McFarlane, uit het dorpje Broadford, ongeveer twintig minuten verderop, maakte zichzelf meer dan nuttig door in de theesalon te helpen. Maar ondanks het feit dat zijn theesalon in goede handen zou zijn, was Zac toch terughoudend om naar het vasteland te gaan – zoals altijd – zelfs voor maar een korte tijd.

Het beste scenario zou zijn als ze geen andere familieleden konden vinden, of dat zijn neef gewoon ‘ach laat maar’ zou zeggen. In dat geval zou hij gewoon iemand inhuren om het huis te verkopen. Hij keek uit zijn raam naar de Cuillin Mountains die donker achter de heidevelden opdoemden.

Het vasteland. Nope. Niets voor hem.

* * *

In Ontario opende Kyle Fallon een soortgelijke brief.

‘Wat krijgen we nou?’ Hij keek naar de brief en herlas ’m fronsend. Schotland. Het land van zijn voorouders. De plek waarnaar hij vernoemd was. Hij was er enkele keren geweest, maar had verder zijn hele leven in Canada gewoond. Waarom zou hij het huis van een oud dametje willen? Dat was niet hoe hij zijn toekomst voor ogen had.

Nee. Zijn leven was hier en hij was van plan om hier te blijven.

Kyle leunde achterover in zijn stoel en verfrommelde de brief. Hij gooide 'm richting de prullenbak. Erfenis of niet; hij was niet geïnteresseerd. Er zou iets heel speciaals moeten zijn om hem die kant op te lokken. En om hem daar te houden.

Schotland.

Guur. Koud. Mistig.

Ugh.

Hij staaarde naar de prullenbak. Hij had het verdomde ding gemist en het papier lag ernaast. Hij vloekte, kwam omhoog uit de stoel om de prop deze keer goed weg te gooien. Er zat ook een sleutel bij, zo'n grote ouderwetse. Hij zou die eigenlijk terug moeten sturen, om eerlijk te zijn.

Oké. Ja. Hij zou waarschijnlijk het adres moeten opzoeken om de sleutel terug sturen...

Maar toen hij naar voren leunde om de brief op te rapen, hield iets hem tegen.

Misschien was het de naam van het huis – Taigh Fallon. Misschien was het 't idee van het huis; het zag er behoorlijk interessant uit en als projectontwikkelaar had hij een oog voor dat soort dingen. Hij herinnerde zich de bezoeken aan zijn oudtante Jeanie toen hij nog kind was, en vroeg zich af of het huis nog net zo enorm en griezelig was als in zijn herinneringen.

Of misschien, heel misschien, was er iets wat door zijn hoofd flitste; een herinnering van zo lang geleden, dat hij zich afvroeg waar die vandaan was gekomen. Het leek niet een bewuste herinnering te zijn van de Taigh Fallon uit zijn jeugd. Het was een kamer. Een kamer in een toren. En een spiegel.

En de herinnering aan een droom die hem al zijn hele leven leek te achtervolgen.

Taigh Fallon. Hij pakte het papier op en streek het glad.

Hoofdstuk een

Misschien zou hij de brief toch niet in de prullenbak te gooien. Misschien moest hij er wat langer over nadenken, in plaats van dat hij gelijk op de feiten vooruitliep en de sleutel terug zou sturen.

Hoofdstuk twee

Angel deed het atelier op slot, liep door het dorp via de smalle straten naar de brug.

Vanaf daar liep ze over de weg tot ze bij een smalle steeg kwam die haar naar een kleine binnenplaats leidde waar cottages omheen stonden. Angels cottage was die aan het eind, een vrolijk, witgekalkt huisje met een blauwe deur waar waarschijnlijk ooit een visser had gewoond. Er was achter het huis net genoeg ruimte voor Angels auto, die naast het raam geparkeerd stond.

Ze opende de voordeur en stond gelijk in haar woonkamer. Ze gooide haar tas op de bank en liep toen snel naar de fluitketel. Haar cottage was een eigenzinnig, klein huisje, verdeeld over drie verdiepingen en de bovenste verdieping bestond uit één kamer. Zelfs nu, na vijf jaar, wist Angel nog steeds niet of het een slaapkamer of woonkamer moest worden. Het idee van een echte woonkamer was fijn maar dan, zo had ze zich bedacht, was ze twee wenteltrappen verwijderd van de keuken en dat zou gevaarlijk zijn als ze iets droeg wat heet was.

Dus voor nu was het gewoon 'De Kamer,' meer gebruikt als opslag dan voor iets anders. Haar extravagante jurken met de meeste ruches en

haar flamboyantste korsetten met baleinen en kant hingen aan een houten kledingrek. Portfolio's van haar werk, samen met folders, catalogussen en visitekaartjes die ze nog niet naar de winkel had meegenomen woonden op de vloer, gesorteerd in stapeltjes waar ze ooit nog iets mee moest doen. Haar koffers stonden daar ook; oude gehavende reiskoffers en een meer moderne koffer en weekendtas voor als ze die nodig had, samen met een oude naaimachine en een hoop victoriaanse items waarvan ze had besloten dat ze te mooi waren voor in de winkel.

Angel zag er misschien uit alsof ze uit een negentiende-eeuws portret was gestapt, maar ze was over het algemeen een behoorlijk modern en praktisch persoon. Ze liep naar haar handtas, pakte haar mobiel en berichtte Zac, zei dat ze nu thuis was als hij haar wilde bellen.

Een paar minuten later ging haar telefoon, de ringtone vermengde zich niet echt harmonieus met het gefluit van de nu kokende fluitketel.

'Zachary Fallon! Of moet ik je nu "Sir" noemen, nu je vastgoed hebt geërfd?'

Zac maakt een minachtend geluid en vervolgde zijn klaagzang van het zijn van een erfgenaam van zijn oudtantes gulheid. 'Ik heb het opgezocht op Google Maps,' zei hij. 'Het ligt zeker weten op het vasteland, en het is geen oudewijvenhuisje. Het is groter dan ik me herinnerde; het is echt een soort landhuis, Ange.' Hij sprak het uit als 'Ayngé.'

'Een landhuis?' Angel was geïntrigeerd. Ze goot kokend water op wat oploskoffie, roerde in de vloeistof en inhaleerde de sterke, heerlijke geur terwijl ze dat deed. Ze dronk haar koffie zwart en liep met de beker een paar stappen door de kamer en ging zitten op de volgepropte bank met de telefoon nog steeds tegen haar oor gedrukt.

'Ja. Het is in de westerse Hooglanden, bij Loch Long en de watervallen van Glomach; ik denk dat het bij kasteel Eilean Donan in de buurt ligt.' De Schotse woorden rolden prachtig over Zacs tong.

‘Ik hou van Eilean Donan,’ mijmerde Angel terwijl ze een slok van haar drinken nam. ‘Heel sfeervol.’

‘Ja, ja,’ zei Zac met de houding van iemand die dat al een miljoen keer had gehoord. ‘En je haat Glencoe omdat je denkt dat het nog steeds bezeten is door de herinneringen aan dat bloedbad van honderden jaren geleden. Ik weet er alles van. Ange, wat ik niet weet, is wat ik moet *doen*. Ze hebben me zelfs een sleutel gestuurd! Dit grote, oude, ijzeren ding dat eruitziet alsof het een mausoleum kan ontgrendelen.’

Voor Angel was het antwoord duidelijk. ‘Ga ernaartoe,’ zei ze simpelweg. ‘Ga ernaartoe en zie hoe het er echt uitziet, nu je volwassen bent en zo.’

‘Maar ik *wil* er niet naartoe gaan. Ik heb hier meer dan genoeg te doen.’

Ze stelde zich voor dat hij vol walging de sleutel van zich af gooide. ‘Je klinkt als een verwend nest, Zac. Kan Ivy niet een week alleen de boel runnen?’

‘Waarom zou ze dat doen? Het is *mijn* bedrijf.’

‘En ik weet zeker dat ze heel goed in staat is om cake te verkopen, koffie te zetten en bezoekers jouw prachtige sieraden te laten zien. Luister, het is april, ik weet dat je het druk hebt, maar er zijn waarschijnlijk allerlei bijtende insecten op Skye. In mijn beleving zijn die er altijd. Ontsnap eraan, ga naar het oudedametjeshuis!’

‘De muggen zijn niet aan Skye gebonden, wist je dat? Ze zijn ook op het vasteland te vinden.’

‘Je zou alsnog moeten gaan.’ Angel keek haar kleine woonkamer rond en haar blik viel op de zwarte, smeedijzeren wenteltrap. *Daarboven* stonden haar koffers. Ze keek uit het achterraam. *Daarbuiten* stond haar auto. Ze had al maanden geen vakantie genomen. ‘Ik ga met je mee, als je dat wilt,’ hoorde ze zichzelf zeggen.

Er viel een korte stilte. ‘Je wilt meekomen?’ vroeg Zac.

‘Ja, ik geloof van wel.’ Angel grijnsde naar de trap. Het idee van